

noget Haab om, at denne Forordning vil være mange Medlemmer særdeles present, da den angaaer et Forhold, som ikke mere har nogen praktisk Betydning for os. Det er nemlig en Forordning angaaende Indløsningsretten til Odelssejendom i Norge. Der havde allerede været givet en Forordning om dette Forhold i 1771, ved hvilken det var blevet bestemt, at en Person eller Et kunde erhverve denne Indløsningsret til Odelssejendom i Norge ved i 10 Aar at have været i Ejendomsbesiddelse af Jorden, men saaledes at der dog tillige gaves de tidligere Odelsberettigede en Frist af 15 Aar, i hvilken de kunde gjøre deres formeentlige Ret i saa Henseende gjældende. Medens nu dette var bestemt i 1771, blev det ved den af mig nævnte Forordning af 5te April 1811 fastsat, at den tidligere givne Bestemmelse, hvorefter Odelsret erhvervedes ved Et i 10 Aar, skulde forblive uforandret, men at derimod den Frist, som var givet de tidligere Odelsberettigede til at gjøre deres Forordninger gjældende, skulde forkortes fra 15 Aar til 5 Aar, dog saaledes at det tilføiedes, at denne Forordning af Tidsrummet ikke inden Udgangen af Aaret 1812 skulde kunne gjøres gjældende mod Nogen af dem, der tidligere havde været indløsningsberettigede. Det erede Thing vil see, at vi i den nævnte Forordning have et Tilfælde i vor positive Lovgivning, der ganske svarer til det foreliggende, og det er altsaa herved godtgjort, at en saadan Tilfidesættelse af Retgrundsetninger om Loves ikke tilbagevirkende Kraft som den her foreslaaede ikke alene er tilstedelig efter vore store Retslærdes Mening, men endogsaa finder et udtrykkeligt Støttepunkt i positive Love, som ere givne om tilsvarende Forhold. Spørgsmaalet bliver nu derefter, om der i nærværende Tilfælde kan siges paa den ene Side at være noget Betænkeligt ved at fastsætte en saadan kortere Frist, paa den anden Side at være nogen Nytte forbunden med, at man lader Lovene træde tidligere i Virksomhed. Hvad Spørgsmaalet om det Betænkelige ved i nærværende Tilfælde at afforte Præscriptionsfristen angaaer, da har det for mig stillet sig saaledes, at der ikke var noget Betænkeligt derved, idet jeg antager, at de Tilfælde, i hvilke

Nogen kunde have bygget Nogetsomhelst paa den nuværende Frihed for Præscription eller Forældelse, ifølge Sagens Natur maa indrømmes at være saa overordentlig sjelden, at det vistnok tør anses som overordentlig tvivlsomt, om Nogensomhelst vil kunne blive afficeret deraf. Og hvad dernæst det Spørgsmaal angaaer, om det vil være til nogen Nytte, at Præscriptionen indtræder tidligere, da er det vist, at der foreligger et ikke ganske ringe Antal af Tilfælde — de ere mig selvfølgelig bekendte og ville kunne blive meddeelte, naar det maatte ønskes — i hvilke Affortelsen af Fristen vil være til ganske bestemt Nytte. Jeg har saaledes troet, at der i nærværende Tilfælde forelaa tilstrækkelige Grunde til at opstille en Bestemmelse som den, der her er foreslaaet. Jeg maa imidlertid indrømme det erede Medlem et Punkt i denne Sag, og det er, at § 3 kan trænge til nogen Forbedring i Affortelsen, idet det ikke er ganske heldigt, at den har faaet den negative Form: „Ingen Forældelse efter denne Lov indtræder inden Udgangen af Aaret 1872.“ Hvad den her udtale, er, at denne Lov ogsaa finder Anvendelse paa allerede løbende Forældelser, dog saaledes, at ingen Forældelse indtræder inden Udgangen af Aaret 1872. Derved vil den blive fuldkommen klar og uomtvistelig.

Det erede Medlem gjorde fremdeles et Par Bemærkninger, som tildeels kun berørte Lovforslagets Redaction eller dog ialfald kun mindre væsentlige Punkter i Sagen. Jeg tror imidlertid, at det erede Medlem ved disse fine Bemærkninger havde overseet enkelte Ting. Han troede saaledes af Affattelsen af § 1 at kunne slutte, at der skulde være en Præscriptionstid af 20 Aar for Statsforfkrivninger ude n. Renteanvisninger og en anden, som var 5 Aar længere, for Statsforfkrivninger med Renteanvisninger. Dette heroer paa en Misforstaaelse af det erede Medlem. Forældelsestiden er i begge Tilfælde 20 Aar, men Forældelsen er, naar Statsforfkrivningen er forsynet med Rentecoupons, yderligere betinget af, at der er forløbet 5 Aar, siden de sidste Couponsart bleve udleverede. Jeg vil saaledes exempelvis antage, at nye Rentecoupons blive udleverede i 1870. Hvis der